

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

KÖZ

İşgale Son! Kahrolsun Ezen Ulus Şovenizmi!

Kürtlere Özgürlük Ortadoğuya Barış!

Demokrasi için Tek Yol Devrim!

Devrim için Devrimci Parti!

AYLIK KOMÜNİST GAZETE FİYATI: 1 TL (KDV DAHİL) NİSAN 2022 ÖZEL SAYI 4

KAHROLSUN EZEN ULUS ŞOVENİZMİ DEMOKRASİ DEVRİMLE GELECEK

1 Mayıs işçi sınıfının günü olmalı! Burjuvazinin uşaklarının değil. Yaşamak için çalışmaya mecbur olanların. Ayrıcalıklı tuzu kuruların değil. Salgında işyerine, savaşta cepheye sürülenlerin. Onların tepesine çöreklenenlerin değil. Her ciddi krizde mücadeleyi tatil etmenin fırsatını arayanların hiç değil.

1 Mayıs'ı uluslararası dayanışma yarattı. Sekiz saatlik işgünü mücadelesinin kıvılcımını çakanlar göçmenlerdi. Adları 1 Mayıs'ın öyküsüyle özdeşleşen Haymarket şehitlerinin de neredeyse tamamı Amerika doğumlu olmayan Alman işçilerdi. Sermayenin uşakları yüz otuz altı yıl önce de göçmenlerin hırsız, uğursuz, ahlaksız, gaspçı olduğu yalanlarını yayıyor, ulusal sınırların ve göçün kontrol altına alınmasını savunuyordu.

Suriyeli, Afgan, Pakistanlı... kadın erkek tüm göçmen işçilere vatandaşlık hakkı! Yoksulluğun, ahlaksızlığın, şiddetin nedeni hiçbir zaman göçmenler olmadı, hep sermaye oldu. Tarih boyunca sosyalizm adının arkasına sığınarak göçmen işçileri düşman gösteren akımlar, sermayenin günahlarının üzerini örtüp, işçileri devletin arkasında esas duruşa sokmak istedi. Bugün de durum farklı değil. Tersine tüm emekçi göçmenleri sınıf kardeşi gören, onlarla eşit haklara sahip olmayı savunan bir hareket ise sınıf işbirlikçiliğinin panzehiridir.

1889 yılında İkinci Enternasyonal Kuruluş Kongresi mensubu parti ve sendikaları sekiz saatlik işgünü için 1 Mayıs'ta iş bırakmaya çağırdı. Böylelikle 1 Mayıs dünya çapında bir mücadele gününe dönüştü. Bugünkü tablo ise tam tersidir. 1 Mayıs'ı ulusal gündeme hapsedilirken işçiler ulusal çıkarlar demagojisiyle zehirleniyor.

İşgale son! İşçilerin uluslararası dayanışmasından söz edenler vatanlarında boyunduruk altına alınmış Kürtlerin başkaldırısına sessiz kalmaz. Başka bir ulusun topraklarını işgal eden bir devlet elbette kendi işçi sınıfını da ezecektir. O hâlde önce ezen ulus devletlerinin sınırlarını doğal ve değişmez kabul etmekten vazgeçmeli. 1 Mayıs'ta ezen ulus devletinin işgalci varlığını kabul etmediğimizi haykıralım.

1 Mayıs'ta işçiler kendi güçlerini görmeli, göstermeli! İşçi sınıfından başka hiçbir sınıfın ülkenin tüm merkezlerinde, dünyanın dört bir yanında eş zamanlı ve ortak bir dava için harekete geçme kapasitesi yok. "Üreten biziz yöneten de biz olacağız!" şiarına anlamını veren bu örgütlenme kapasitesinden başka bir şey değil. Oysa bugün revaçta olan "sınıf çalışması" adı altında işçilere çaresizlik propagandası yapılıyor.

"Örgütlenelim!", "Mücadele Edelim!" çağrıları ancak siyasi bir hedefle anlam kazanır. Tersine bu iki şiarı ağızlarına sakız edenler emekçilerin önüne somut bir siyasi görev koymaktan ısrarla kaçınıyor. Yaptıkları kendi kuyrukçuluklarına mazeret üretmektir. İşçileri siyasetsiz bırakıp onu burjuvaziye teslim edenler sonrasında "işçi sınıftan kopmak adına" burjuvazinin bayrağını sallamaya herkesten önce başlıyorlar.

"Hükümeti emekçiler süpürecek!" diymiyorlar! Güçsüzlük ede-

biyatı yapanlar, en çok konu hükümet olduğunda kendilerini ele veriyor. Bir tanesi çıkıp "Bu hükümeti ancak emekçiler kendi eylemleriyle süpürebilir." diymiyor. Sıkıştıklarında "Sorun sistem sorunu, bu hükümet gitse başkası gelse de yolsuzluk ve baskı devam edecek" genel doğrusuna sığınıyorlar. Aslında bambaşka bir şeyi söylemek istiyorlar: "Siyasi baskının, sömürünün başsorumlusu olan hükümeti yerinden edemeyiz çünkü yeterince güçlü değiliz. O yüzden bu konuyla uğraşmamalıyız. Hayal kurmayalım, bu hükümetten kurtulmak işçilerin değil sermayenin işi. 'Demokrasi için', 'tek adam rejimine son vermek için' 'muhalafet etmeyi bırakmadan' Millet İttifakı'nın çizdiği yola destek vermeliyiz." Bu yalanlara karnımız tok.

İşçi sınıfının ihtiyaç duyduğu demokrasi burjuva kalıplara sığmaz! Demokrasi, sendikal örgütlenmenin önündeki tüm engellerin kalkması, tüm kamu emekçileri de dâhil olmak üzere sınırsız grev hürriyetidir. Tüm göçmenler için yurttaşlık hakkıdır. İşgal ettiği tüm topraklardan çekilmeyi şart koşar. Silivri'den İmralı'ya zindanlarda tutulan tüm siyasi tutsakların serbest bırakılmasıdır. Diyanetinden silahlı bürokrasisine tüm gerici kurumların lağvedilmesidir. ABD'den Rusya'ya, NATO'dan Astana Platformu'na tüm emperyalistler ve gerici burjuva diktatörlükleriyle yapılmış askeri ve siyasi işbirliği anlaşmalarının gizli açık demeden halka açıklanması ve iptalidir.

Demokratik anayasa için kurucu meclis! Kriz içindeki 12 Eylül rejiminin yamalı bohçaya dönmüş anayasası işlemez ve toparlanamaz bir hâlde. Bu anayasayı "Güçlendirilmiş Parlamenter Sistem" nostaljisiyle geriye sarmak da reformlarla ileri taşımak da mümkün değil. İşçi ve emekçilerin hak ve özgürlük belgesi olarak yeni bir anayasaya ihtiyaçları var. Kimse bu anayasanın burjuva partileriyle kafa kafaya verilerek yapılabileceği hayali kurmasın. Yeni ve demokratik bir anayasa ancak eski yasaları ve kurumları yok sayan bir kurucu meclisle yapılabilir.

Önce hükümet! Demokrasi yolunda en ufak bir kazanımın önkoşulu Erdoğan'ın koltuğundan indirilmesidir. Millet İttifakı'nın şoven seçim çalışmasına "muhalif bir tonda" örtülü ya da açıktan destek verenler, "millî iradenin tecellisini" daha çok bekleyeceklerdir. Cumhuriyet İttifakı hükümetine son vermek ancak kitlesel bir emekçi seferberliği ile mümkün.

Devrim diyemeyenler şovenizmi büyütüyor. Hükümetten sermaye partilerine yaslanarak kurtulma hayallerini yayanlar kendi devletlerinin işgalci politikaları karşısında üç maymunu oynuyorlar, işçi sınıfını Suriyeli, Afgan, Türk diye bölmek isteyenlerin değirmenine su taşıyorlar.

Tek yol devrim! İşgale son vermek için devrim şart. Politik özgürlükler belgesi bir anayasa için devrim şart! Kurucu meclis için devrim şart! Bu hükümetten kurtulmak için devrim şart.

Burjuva sosyalistlerinin, sosyal-şovenistlerin hesaplarını bozalım. İşçi sınıfına güçsüzlük siyasetsizlik aşılayanlara, şovenizme teslim olanlara inat, 1 Mayıs'ı uluslararası birlik mücadele ve dayanışma gününe yaraşır şekilde kutlayalım.

YAŞASIN 1 MAYIS! BİJÎ YEK GÛLAN!

DEVİRİM İÇİN DEVİRİMCİ PARTİ!

Ve eğer biz, yerel komitelerin, yerel grupların ve inceleme çevrelerinin tamamının ya da büyük kısmının ortak davaya etkin olarak katılmalarını gerçekten sağlayabilirsek, kısa bir zaman içinde bütün Rusya için onbinlerce basan ve düzenli bir şekilde dağıtılan bir haftalık gazeteyi kurabiliriz. Bu gazete, sınıf mücadelesinin ve yığınsal öfkenin her kıvılcımını körükleyerek, onu, yaygın bir yangın hâline getiren muazzam demirci körüğünün bir parçası hâline gelirdi. Henüz pek masum ve çok küçük, ama düzenli ve ortak olan bu çabanın etrafında, sözcüğün tam anlamıyla denenmiş savaşçıların düzenli ordusu sistemli olarak biraraya getirilir ve eğitilirdi. Bu genel örgütsel yapının iskelelerinde ve merdivenlerinde, çok geçmeden, devrimcilerimizin saflarından çıkma sosyal-demokrat Jelyabov'lar, ve işçilerimizin saflarından gelen Rus Bebel'lerinin turmandığını görürdük; ve böyleleri, seferber edilmiş ordunun önündeki yerlerini alırlar ve Rusya'nın utancı ve lânetiyle hesaplaşmak üzere tüm halkı harekete geçirirlerdi.

İşte biz bunun rüyasını görmeliyiz!

(Lenin, Ne Yapmalı)

Emekçilerin kurtuluşları için ihtiyaç duydukları demokratik haklar ve özgürlükler, burjuva demokrasisi altında yaşamaya mecbur bırakılan emekçilerin yaşadığı başka herhangi bir siyasi sorundan farksız olarak, elbette devrimle kazanılacak. Bu devrimin zaferi de komünistlerin örgütlü ve eylemli önderliğine bağlıdır.

Komünistler dünya proletaryasını nihai zafere taşımak için bugün dünkünden daha fazla birikime sahip. Bolşevikler Ekim Devrimi'ne önderlik ederken bu devrimin ve sonrasında Komünist Enternasyonal'in süzdüğü deneyimlere sahip değildi. İçinde bulunduğumuz yenilgi koşullarına karşın, bugün bölgemizde ve dünyada devrimci bir partiye ihtiyaç duyan militanların sayısı birinci paylaşım savaşı günlerine kıyasla daha fazladır. Revizyonistler, reformistlerse bugün daha çapsız ve zayıftır.

Ne var ki, işçi sınıfının bağımsızlık mücadelesinin ulaştığı en ileri mevzi olan Sovyetler Birliği'nin yerinde çoktandır yeller esiyor. Dahası yeni bir Ekim Devrimi'ne doğru yürünmesi gereken yol kısalmış da değildir. Zira ortada bu birikimi değerlendirip devrimci militanları seferber edebilecek bir parti mevcut değildir. Daha vahimi, proletaryayı bu zafere taşıyan Bolşevik Parti ve onun seksiyonu olduğu uluslararası komünist partisi de komünist olma iddiasındakilerin dahi belleğinden büsbütün silinmektedir. Bu partileri yaratma hedefleri ise gündemlerinden çoktan çıkarılmıştır.

Bugün devrimcilikte ve komünizmde ısrar edenler; zor bir görev, ağır bir sorumlulukla karşı karşıyadır. Devrimci akımlar tasfiyecilerle dört bir yandan kuşatılmıştır. Reformist rüzgârlar vargücüyü eserken, revizyonistler komünizm davasına her cepheden saldırmaktadır. Bu saldırılar karşısında muzaffer olmanın yolu saldırıları püskürtmeyi mümkün kılacak tek silahı, devrimci partiyi yaratmak için sorumluluk alıp öne çıkmak, bu doğrultuda kararlılıkla yürümektir. İşte "Bütün Ülkelerin Komünistleri Birleşin!" çağrısının muhatabı da komünist hareketin tarihinin bu en üst örgütsel mertebesine yeniden ulaşmayı, tasfiye edilen dünya komünist partisini yeniden kurmayı varlık nedeni olarak kabul eden örgütlü komünistlerdir.

Zor olan, irade ve özveri isteyen, bir örgüt kurmak değil. Bilakis, tasfiyeciliğin iyiden iyiye galebe çaldığı bu günlerde örgüte ve örgütlü mücadeleye yaklaşımın da dünden daha hafife alındığını, her köşe başında yeni parti ve örgütlerin kurulup kapatıldığını görüyoruz. Geçmişteki kabahatlerinin üstünü örtmek, kambur olarak kabul ettiği devrimci değer ve sorumluluklardan bir çırpıda kurtulmak isteyenler, beyaz bir sayfa açarak kuruyorlar yeni örgütlerini. Akşamdan sabaha örgütlerin isimleri, bayrakları, stratejileri değiştiriliyor; mücadele birikimleri hiçe sayılıyor. Yıllarını birbirini boğazlayarak geçirmiş olanlar, bugünlerde

hiçbir özeleştirme verme gereği duymadan yan yana geliyor, aynı çuvala giriyor. Yola çıkarken yaşamını devrim davasına adayacağını iddia eden militanlar; taciz, şiddet, bürokratism, şefçilik, erillik gibi başkalarına ait kavramlar üzerinden ayrışıp birleşiyor, dört bir yandan yeni "dayanışmaların", "kolektiflerin" peydah olduğu ilan ediliyor. İşte tasfiyecilik dört koldan yeni biçimlerle böyle ilerliyor.

Komünist bir partinin kuruluş kongresinde sorumluluk üstlenmeye çağırdığımız komünistler bu türden tasfiyeciler, liberal örgütsel kimlikleri bir marifetmiş gibi taşıyanlar değil elbette. Komünistlerin birliğini savunanlar demokratik merkezîyetçilik esasına göre çalışan, politik kaygılarla bir araya gelmiş profesyonel devrimcilerin oluşturduğu hücrelerden müteşekkil, disiplinli, söylediğini yapan, yaptığının hesabını veren, içerisinde yuvalandığı sınıfın güvenini kazanmış, onları kurtuluşa taşıyacak kadar örgütlü, becerikli, devrimci irade sahibi bir parti yaratmak istiyor. Bu partiyi yaratmak isteyenleri, bu partinin disiplini altında çalışmayı bugünden düşleyenleri ortak bir politik faaliyetin sorumluluğunu birlikte almaya davet ediyoruz. İşçi sınıfının önderlik bunalımını kendi kısıtlı imkân ve gayretimizle değil, ancak ortak prensiplerde buluşacağımız devrimci güçlerle birlikte açacağımızı biliyoruz.

Çağrımız öyle bir partiyi yaratmaya dönüktür ki, bu parti eyleminin sorumluluğunu almayı, hata yaptığında özeleştirme vermeyi bilir. Kuracağımız öyle bir partidir ki; farklı işlerle memur edilmiş her bir birimi diğeriyle uyum içinde çalışır. Yaratmak istediğimiz öyle bir partidir ki; kendini işçi sınıfının kitesinden ayırır, ancak kaderini onun kaderinden ayrı görmez. Bu parti küçük de olabilir. Sınıf mücadelesinin belirli bir dönemecinde devrime önderlik edecek çapı henüz kazanamamış olabilir. Ancak bu parti, komünist bir siyasal çizgiyi kararlılıkla savunmak ve böylece çapını geliştirmek iddiasında olmak zorundadır. Böyle bir profesyonel devrimciler örgütünü şart olsun ki yaratacağız.

Temel sorumluluğumuz içinde yaşadığımız topraklardaki devrimi gerçekleştirmek ve sürekli kılmak olsa da dünyanın başka ülkelerinde sömürülen emekçilerin tümü muzaffer kılınmadıkça insanlığın kurtuluşunun sağlanmayacağını, enternasyonal bir parti yaratılmadan işçi sınıfının önderlik bunalımının sona ermeyeceğini biliyoruz. Bu yüzden dünya proletaryasının partisi olan Enternasyonal'i yaratmayı da ertelemiyoruz.

Zira biliyoruz ki mücadelemizi zafere ulaştırmanın başka yolu yoktur. Devrimci partinin, masa başı çalışmalarıyla, "nüfuzlu" komünistlerin bir araya geldiği kapalı toplantılarla değil, komünist siyasal faaliyetle yaratılacağını da biliyoruz. Hatta tüm siyasal faaliyetimizi partileşme stratejimize tabi kılıyor, yürüttüğümüz faaliyeti bu stratejiye hizmet ettiği ölçüde başarılı addediyoruz.

Devrimci Partiyi Yaratmak için Sorumluluk Al Öne Çık!

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST KÖZ, YEREL SÜRELİ AYLIK SİYASİ GAZETE, NİSAN 2022 ÖZEL SAYI 4, SAHİBİ VE SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: ÖMER YILDIZ, YÖNETİM YERİ: OSMANAĞA MAHALLESİ LEYLA SOKAK ELİF İŞHANI KAT 2 DAİRE: 5 KADIKÖY-İSTANBUL, E-POSTA: kozonline@gmail.com, WEB ADRESİ: www.kozgazetesi2.org
BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI GÜMÜŞSUYU CAD. ODİN SANAYİ SİTESİ NO: 28/245 ZEYTİNBURNU-İSTANBUL, TEL: 0212 577 54 92